

MIRAKEL-FLICKAN

■ ■ Mirakelflickan Stella, 8, skulle leta efter jultomtens granar.

■ ■ Trots att hon hade gjort en egen karta gick hon vilse i snårskogen vid hemmet på Lyr utanför Orust och hittades flera timmar senare livlös, flytande på mage, i det iskalla havet.

■ ■ GT har som enda tidning träffat Stella och hennes föräldrar Annika och Peter som berättar om den mirakulösa räddningen och om livet efter olyckan.

Så räddades Orustflickan

13-årigen var nedkyld i vattnet till bara 13 grader. "Ett unskick fall!"

Flickan har börjat prata

Stella har börjat prata om sin räddning. "Jag minns tydligt hur jag blev räddad från vattnet." GT 15 och 19 januari 2011.

HÄR GICK STELLA. Pappa Peter visar var Stellas spår i den djupa snön försvann in i den snåriga och otillgängliga skogen bara några meter från huset. Spåren irrade hit och dit och upphörde vid det olycksaliga stupet. Foto: ANDERS YLANDER

FAKTA Detta hände 23 december 2010:

13-tiden: Stella lämnar hemmet.
14-tiden: Föräldrarna beger sig ut och börjar leta efter sin dotter.
15.05: Polisen larmas och en stor räddningsaktion drar i gång.
15.15: Sjöräddningscentralen i Göteborg och kustbevakningen larmas.
15.35: Två kustbevakare börjar sökandet vid strandkanten på nordvästra Lyr.
15.49: Helikoptern beger sig till Lyr.
16.15: Stellas känga hittas på strandkanten.
16.35: Stella hittas flytande en bit ut i vattnet.
16.49: Stella anländer till Drottning Silvias barnsjukhus.

ATT RIDA ÄR DET BÄSTA STELLA VET. När GT besöker henne i ridhuset är hon på ridläger och då rider hon gärna på älsklingshästen Fredrika. – Jag rider varje vecka och har ridit sen jag var sex år, säger hon stolt. Jag gillar också att simma och dyka och har tagit Bronshajen (100 meter valfritt simsätt)!

Foto: ANDERS YLANDER

Stella hittades livlös i det iskalla havet, hennes kroppstemperatur

LYR, ORUST. I dag rider 8-åriga Stella på Lyr som vilken tjej som helst.

Ingen kan se att hon är den person i världen som överlevt den absolut lägsta kroppstemperaturen, 13 grader. Självt minns hon inget av händelsen som så när kostade henne livet.

Stella hade fyllt sju år och gått halva ettan när olyckan hände.

Det var dagen före julafton, snöigt och tio minusgrader ute. Stella hade varit borta i en timme.

– Jag hittade hennes spår i snön ett tiotal meter från huset och följde dem genom snårskogen fram till bergskanten, berättar pappa Peter. Det var blankis på krönet så jag kunde inte se

ned över kanten där jag trodde att Stella låg skadad.

Hur kändes det just då?
– Jag hade ju panik redan innan. Det var en enorm överklyg-hetskänsla för någonstans då kände jag att det hade hänt nåt, det var inte bara paniken man känner när barnen är borta. Det kändes nästan som man gick ur sin egen kropp och började se sig

själv som att man var med i en film.

Från den stunden var allt en enda röra och allt gick väldigt fort.

"Vi lär aldrig få veta"

Det gick en telefonkedja på den lilla ön och ett 20-tal invånare var med ute och letade. Polisen kom och helikoptrarna surrade i luften.

– Kanske blev hon omtöcknad av fallet och sedan började gå längs stranden och helt enkelt vandrade ut i vattnet när stranden tog slut, säger mamma Annika. Vi lär ju aldrig få veta exakt vad som hände. Hon var

säkert redan då nedkyld och kanske påverkad.

När Stella hittades en stund senare av räddningshelikoptern låg hon flytande på magen i vattnet. Hennes rosa jacka hade en luftficka i ryggen. Hur länge hon legat där är det ingen som vet.

Ansiktet var täckt av is

Ytbärgaren tog upp Stella, som vid det här laget var täckt av is i ansiktet, och livräddning påbörjades omedelbart med hjärtkompression, vilken pågick hela vägen till sjukhuset. Under de första veckorna levde Peter och Annika som i en

bubbla tillsammans med Stella utan att lämna sjukhuset.

– Lillebror och övriga anhöriga kom och besökte oss lite i bubblan ibland. Sen läste vi allt som folk hade mejlat och skrivit till oss. Det hjälpte oss att orka! Det blev en höjdpunkt att gå igenom meddelandena tillsammans.

– De första dagarna var det enda som hjälpte att sitta bredvid Stella. Man såg inte att hon levde, men hon låg där och hon fanns fortfarande hos oss.

Trots den svåra situationen upplevde Peter och Annika tiden på IVA som väldigt bra.

– Bara det att sitta och prata

var 13 grader – nu berättar familjen för första gången om dramat

med sköterskorna, det fanns ju alltid en sköterska på rummet, säger Peter. De var ju fullt delaktiga i det som hände med Stella, så man kunde ju prata om något annat runtomkring. Det var skönt och lugnande.

Rehabilitering i ett halvår

Efter en månad fick Stella lämna IVA för en vanlig vårdavdelning. Efter ytterligare en månad på sjukhus fick Stella slutligen flytta till Bräcke Östergård där hon skulle utredas för att få rätt rehabilitering för de skador hon fått. Under helgerna på denna fyra veckors vistelse

fick Stella för första gången komma hem igen efter olyckan.

Hela första halvåret bestod till stor del av rehabilitering då Stella till en början inte kunde röra sig alls. Bland det som tog längst tid var rörelsen i fingrarna.

– Det tog fyra månader innan de kom i rörelse, säger Peter med känsla i rösten. Jag satt med Stella i knät här hemma och helt plötsligt såg jag hennes fingrar sakta böjas.

Prata hade hon börjat med redan på trettondagen.

– Det första hon sa var jordgubb med skrovlig röst. Respiratorn var precis borttagen och

personalen frågade henne vilken smak hon ville ha på sin glass. Det var det starkaste ögonblicket under resan.

När trodde ni att Stella skulle överleva?

– Det var på julaftons eftermiddag jag återfick hoppet, när Stella slog upp ögonen trots att hon var nedsövd och bara hade 32 grader i kroppen och var kopplad till hjärtmaskinen. Då såg jag i ögonen på den läkare som var inne att hon började tro på detta.

Nio månader efter olyckan kom bakslaget när Stella fick fem epileptiska anfall under fyra månader. Vid det första till-

fället fick hon ännu en gång åka helikopter till sjukhuset.

– Det var fruktansvärt att dras tillbaka igen och vi visste inte om vi skulle förlora henne, säger Peter. Det var inte vad vi behövde då när livet började återvända.

Hur har den här händelsen påverkat er som familj?

– Inte så mycket, vi är kanske något mer oroliga, säger

Peter: Sen trillar man väldigt fort tillbaka till att liksom alla andra fokusera på bagateller. Det var en

period i början när man var ganska bra på att hantera det.

Under tiden i ettan, som hon fick gå en gång till, har Stella haft extra stöttning och nu är det tvåan som gäller! – Hon ligger helt ok rent kunskapsmässigt, säger Peter.

PA ORUST

Anette Fredriksson @gt-sw
Anders Ylander @gt-sw
TEXT FOTO

LÄKAREN: INGEN TRODDE HON SKULLE KLARA SIG SÅ BRA - VÄND

”Ingen trodde att hon skulle klara sig så bra”

SNABT OPTIMISTISK. Redan efter några timmar visste överläkare Arvid Otterlind och hans kollegor att Stella skulle klara sig. Foto: ANDERS YLANDER

NEDSÖVD. Bilden är tagen fem dagar efter olyckan när Stella ligger nedsövd på Drottning Silvias barnsjukhus i Göteborg. Foto: PRIVAT

FAKTA **Räddningen dag för dag:**

- 23 december: Stella läggs omedelbart i en hjärt- lungmaskin. Efter detta kopplas hon till en ECMO, en enklare form av hjärt- lungmaskin. Under några timmar värms kroppen upp till 32 grader.
- 25 december: Höjs temperaturen till 36 grader.
- 26 december: Stella kopplas bort från ECMO:n och respiratorn tar över hennes andning, medan hjärtat pumpar själv samtidigt som hon hålls nedsövd.
- Nyår: Stella kopplas ur respiratorn men kopplas in igen efter att hon fått en infektion.
- Trettonhelgen: Stella kopplas ur respiratorn och säger sina första ord.
- 17 januari: Får lämna intensivvårdsavdelningen.

SAMLADE I BOK. Stellas faster samlade in allt som skrevs, mejlades och fotograferades. Allt hamnade i en stämningsfull vacker bok som fick namnet "Mirakelflickan".

Överläkaren berättar om kampen för att rädda Stellas liv

GÖTEBORG. – Det var ingen dans på rosor de första veckorna!

Det säger Arvid Otterlind, överläkare och barnanestesiolog på Drottning Silvias barnsjukhus i Göteborg.

Det var hans team som räddade Stella tillbaka till livet.

Dagen när olyckan hände hade Arvid Otterlind och hans kollegor utfört en stor operation så all personal fanns på plats på sjukhuset.

– Stella kom in på rätt tid på eftermiddagen och vi visste att hon var på väg in, säger han. Vi var väl ett tiotal personer som jobbade med henne, säger han.

Att lägga en nedkyld drunknad i en hjärt- lungmaskin har gjorts många gånger förut och det har gått bra. Men ofta drabbas patienterna av hjärnskador

om de överlever.

– Det unika i det här fallet är ju att hon klarade sig så bra, säger Arvid Otterlind. Men troligen är det det att hon blev nedkyld först innan hon drunknade som varit gynnsam för hjärnan. Vanligtvis är det kört efter några minuter.

Uppmärksamhets utomlands

Fallet har uppmärksamats i den medicinska världen.

– Min kollega Magnus Jansson presenterade fallet på en hjärt-

lungträdningskongress för något år sen, säger Arvid Otterlind. Sen håller vi på och skriver en så kallad case report som vi hoppas få publicerad under året i en vetenskaplig tidskrift.

När kände ni att ni lyckats rädda livet på Stella?

– Det visste vi redan efter några timmar, men det var väl ingen som trodde att hon skulle klara sig så bra vad det gäller hjärnans funktioner. Skulle hon bli ett olyckligt vårdpaket?

Snabba framsteg

Ganska snart gjorde Stella framsteg, vilket var hoppfullt inför framtiden.

– Det var fantastiskt att se,

säger Arvid Otterlind. Det är ju så att ju tidigare man ser positiva tecken ju bättre blir prognosen. Kan du röra armar och ben och kanske säga några ord finns det ju en enorm potential. Ju längre tid det dröjer, ju sämre blir utvecklingspotentialen.

Drabbades av njursvikt

Men det fanns bakslag också under veckorna på intensivvårdsavdelningen:

– Hon drabbades av flera olika komplikationer, bland annat njursvikt och svampinfektion, förklarar Arvid Otterlind. Dessutom tvingades vi snitta upp hinnorna runt musklerna på benen på grund av svullnad till följd av

syrebristen. Om man inte gör det finns risk för amputation.

En annan komplikation var de fem epileptiska anfallen, det senaste vid årsskiftet, som hon nu medicinerar mot.

Kan man koppla dem till olyckan?

– Ja, det ligger ju väldigt nära till hands att det har ett samband, men jag kan ju inte säga det säkert. Det finns ju hopp om att det inte ska vara något stort problem och när man har stått på antikrampmediciner under några år utan att ha haft anfall så prövar man att ta bort dem. Det går ofta bra.

Anette Fredriksson
anette.fredriksson@gt.se